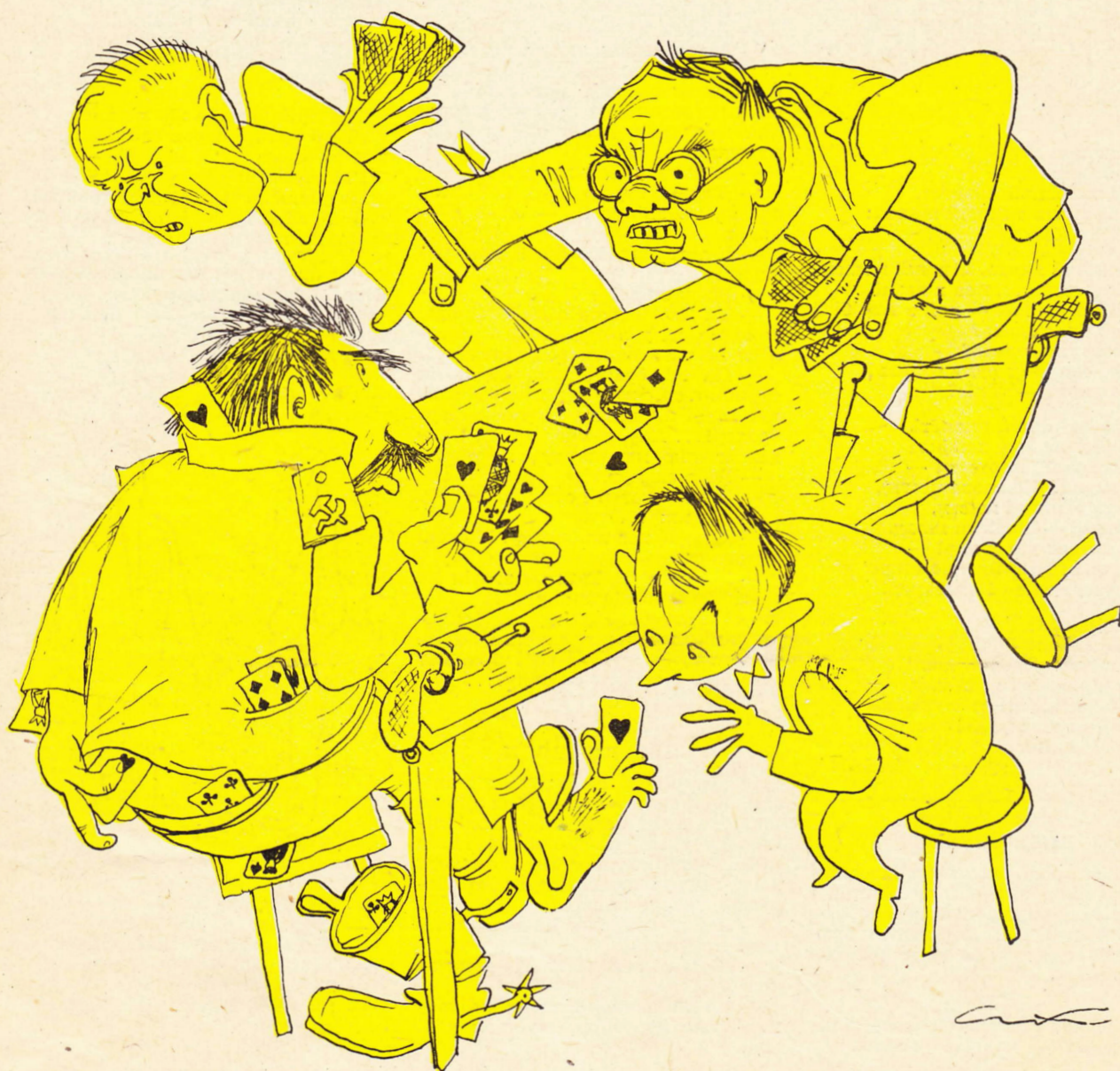

~2.4. МИС МИКИТА

* САТИРА * ГУМОР * КАРИКАТУРА *

БУРСАЦЬКІ РОЗВАГИ

— Знаєш, Ромцю, нудно щось сьогодні в нашому гуртожитку: нема що робити, нікуди йти, ні чого їсти, ні курити, — встружім собі для розваги якусь забаву!

— Ми вдвох? ...

— Ми вдвох.

— А яку? ...

— Бачиш, є поважна загроза, що наші білохлібодавці зроблять нам небавом таку середню приємність, як другий скринінг або, як то дипломатично кажеться, треба буде ще раз „вносити прохання про допомогу ІРО...” Від першого скринінгу досить часу, чоловік уже й призабув, як то колись чарував комісію і пускав їх блахмана... Не зашкодило б для набуття вправності пригадати собі деякі трюки... Тому вношу пропозицію: зробимо собі таке маленьке кіно! Заграймо в „скринінг”!

— Ми вдвох? ...

— Ми вдвох.

— А як? ...

— А так, зовсім просто: я сідаю, наприклад, за стіл і розкладаю шпиргали, нібито я „комісія”, а ти стаєш передо мною, ніби той нещасний деліквент, якого мають скринінгувати...

— А чому не навпаки? ...

— Добре, буде і навпаки! Так, знаєш, на зміну: ти — одне, я — друге.

— Ну, гаразд. То що я маю робити? ...

— Роздягайся!

— Ти що, збожеволів? У кімнаті холодно, як у льодівні, та й взагалі я не маю охоти роздягатися...

— На це, брате, нема ради: як скринінг, то скринінг! Мушу заглянути тобі під пахву, чи ти не фер-бренхер! ... Ану, темпо, темпо! Скидай мантию, маринарку...

— Вже скинув.

— Тепер светер і сорочку...

— Ну, вже...

— Дякую, все в порядку. Можеш одягатися.

— Як це так? Таж ти зовсім не заглядав мені під пахву? ...

— І не треба! Вже все... Я тільки хотів, щоб ти роздягнувся, бо мені здавалося, що ти собі присвоїв мою теплу спідню сорочку! ...

СПЕЦ ВІД ВОДИ

Рудольф Гесс, що сидить з іншими колишніми достойниками в шпандавській твердині, доволі лінивий. Коли прийшла на нього черга розносити по келіях воду, Гесс, викручуючись від цього обов'язку, сказав сторожі:

— Я йду попросу Деніца, нехай мене виручить.

— А чому саме Деніца? — питає дозорець.

— Бо він великий адмірал флоту і дуже добре орієнтується у... воді.

ПІДПІЛЬНИК

— Бачиш, цей молодець підпільник.

— Справді?

— Носить під полою товари на чорний ринок.

ТРАНВАЙНА ПРИГОДА

Транвай тріщить — у ньому стиск,
Пропхатись — ризик і злісти — ризик,
Та любить їздити народ
З пригодами і без пригод.

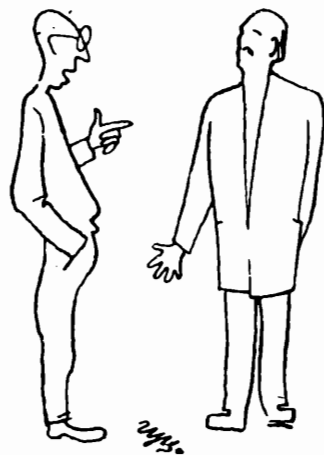
Два приятелі вперлись теж,
І хоч транвай не з гуми міх
І не без меж,
Та взяв і їх.

Один із приятелів так
Шепоче другому (бо всяк
Готов донести за п'ятак):
„Чи знаєш, чим оцей транвай
Подібний до СССР?
Вгадай!”

Той другий мало що не вмер:
„Ти б краще пилоск свій запер,
А то боюся...”
„Та стривай!
Подібний до Союзу там транвай:
Одні сидять, а інші, бач, тря-
суться”.

І хоч сказав це лиш йому одному,
Вже не доїхали додому.

БАБАЙ

— Ви студент?
— Студент.
— А що ви маєте вислухати?
— Академію.
— Яку?
— На честь Тараса Шевченка.

АВТЕНТИЧНЕ

При перевірочній комісії студентів:

— Що ви студіюєте?
— Ветеринарію.
— Чому саме ветеринарію?
— Бо маю велику родину.

КАРНАВАЛ

Карнавал!
Карнавал!
Грає вибраний квартет,
Аж гримить мелодій шквал:
„Єс!” і „Нет!”

Кожний маска, кожний в масці,
Міняться усе, мов в казці
(Тій страшний — хай з нею біс!)
Хто тут ходить?
Хто тут бродить?
Хто кого під руку водить?
Хто кого — за ніс?

Тісно на старій планеті.
Хмарою летить конфеті
(Декларації, протести —
З словом і без слова чести),
Видно усміхи і жести,
Ревнощі — і блиски шпад.
Крутиться усе у вирі —
Маска масці: „Будьмо щирі”
— Джентелмен і конокрад.

Карнавал!
Карнавал!
Різнокольоровий шал!
Гамір, вигуки і крики,
Зав'язати тнуть музики,
Зав'язати тне квартет:
„Єс!” і „Нет!”

БАБАЙ

ВИЗВОЛИТЕЛІ

В 1940 році, коли большевики „визволили” західних українців і білорусів, у народі ходила така іронічна фраза: „Ми простягнули братам із заходу руки, а ноги вони самі витягнуть”.

— Хороша советська власть, тільки задовга, — кажуть росіяни.

СКІЛЬКИ ВАРТИЙ МИР

Перехожий, даючи жебракові п'ять пфенігів:

— Помоліться за мир.

— За п'ять пфенігів?!

— Вистачить, він і так більше не вартий!

Вашому кореспондентові вдалося раніше виїхати до США, ніж Вам. І ось я вже цілий місяць роблю те саме, що робив покійний Вашингтон — хожу по вільній американській землі. Перше, що мене полонило — це відома (кажуть, що з готелем у голові) статуя Свободи. Вона дуже велика, і її видно з моря навіть тоді, коли ще Америки взагалі не видно. Американці дуже горді з неї, і мають з чого, бо вона мусіла коштувати їм багато грошей. Сам Нью-Йорк досить велике містечко, гадаю, що кілька разів більше, як наші Копичинці.

Я старався відшукати насамперед дорогих заокеанських братів. Це мені вдалося цілком легко, бо вони мають цікаву примету: говорять по-англійськи, не читають українських газет, влаштовують весілля і якісь „рекордові пікніки з тикетами“. В короткому репортажі я хотів би написати Вам про все, що я тут бачив, їв і пив, але я трохи втомлений, бо, власне, вернувся з такого „пікніку“, поспаданого з вибором королеви вечора, що його улаштував професійний союз погребників. Цей „пікнік“ мені дуже подобався, він відбувався з нагоди купна каравану на ресорах для нервових небіжчиків. Говорив найстарший погребник, так сказати, піонер цього нашого національного фаху в Америці, Остап Веселий, геній у своїй професії, який сказав: „Хоронім добре небіжчиків, а тим спопуляризуємо українську справу і поможемо нашим скитальцям“. Свою промову він закінчив словами: „Праця єдина з неволі нас вирве“ — і закликів присутніх складати гроші на скитальників. Для прикладу пан Веселий задекларував кілька соснових домовин, правда, дешевих, але зате здорових. Інші патріоти складали по одному і по два центи, у наслідок чого назбирано тридцять сім центів.

За цю жертвенність присутній редактор „Української Громадської Пори“ з Едмонтону склав окрему подяку і обіцяв написати про це велику статтю, щоб скитальники не чіпались, що заокеанські брати про них не пам'ятають.

Королева балю була дуже сумна, бо їй обірвався бюстгальтер. „Пікнік“ закінчився раннім-ранком, а пан голова розвозив своїх гостей особисто своїм караваном.

Як бачите, життя тут дуже тяжке, і тому раджу Вам не надто спішитися з виїздом. Доки Вам дають їсти — сидіть, а коли перестануть, то напишіть до пана Веселого, може, він пришле Вам караван, тобто, я хотів сказати, афідавіт.

Серафим Цуцик

ПРОПАГАНДА

Поліцай: Панове, чи ви п'яні, що підняли таку галабурду?

— Ні, ми не п'яні.

— Чого ж бешкетуєте?

— Для пропаганди. Хочемо показати, що і без горілки можна поскандалити.

Головна Переселенча Рада незабаром розсилатиме скитальцям усі свої проекти переселення, виготовані протягом двох років, щоб кожний скиталець міг скласти собі власний плян переселення і, на решті, кудись поїхати.

Редактор „Неділі“ Генадій Которович готує до друку книжку про німецьку окупацію України п. н. „Від Махна до Бульби-Боровця“.

Українські соціалісти пишуть велику історію своїх досягнень за час від першої світової війни до сьогодні. Книжка матиме назву „Пошилися у дурні“.

При „Новому Житті“ організується детективне бюро, яке досліджуватиме, чому в деяких таборах ніхто нічого не краде і хто в цьому винуватий.

Компетентні круги висловлюють думку, що на випадок, коли переговори бандерівців з мельниківцями закінчатимуться успішно, тоді не буде в нас більше ні „бе“, ні „ме“. Будуть за те „бе-бе“ і „бе-ме“, тобто „бувші бандерівці“ і „бувші мельниківці“.

Довідуємося, що Театральна Студія Йосипа Гірняка після низки успішних вистав виїздить на відпочинок у Санаторіюну зону.

Советська преса запевняє, що тоді буде мир забезпечений, коли викинуть американців з Китаю, англійців з Палестини, Індонезії й Греції, французів з Індійського Китаю коли перестануть неприхильно писати про ССРСР, коли большевикам дадуть вільну руку в Європі, Азії і Африці і коли „переміщених осіб“ перемістять на „родину“. Покищо більших вимог не ставлять.

Англійська преса раз-у-раз пише, що уряд зробив помилку, що уряд не має рації, що уряд не передбачив, це недобре, те не так...

Советська преса пише, що уряд зробив успішний крок, що уряд робить чудеса, що уряд геніяльний і все знаменито обдумав...

В Англії невеликі страждання і великий крик довкола них. В Советах — великі страждання і глуха мовчанка...

Ансамбль Українських Акторів під дирекцією Волод. Блавацького (як відомо, в цілості вискринінгований) одержав, нарешті, власне приміщення при вулиці Парковій ч. 13.

ПОРОЗУМІВСЯ

Пішов діпіст на село до бауера, хоче замінити за каву поросю, але не вміє по-німецьки. Каже:

— Гир! Ду кляйне швайн, іх гро-се кафе. Гут?

— Гут! — відповів німець, і діпіст вернувся додому з поросятком.

АВТЕНТИЧНЕ

У вагоні сидять двоє діпістів: один греко-католицького, другий мойсеївського віровизнання. Ведуть розмову про заворушення в Палестині:

— Чую, що ваші в Палестині сильно б'ють арабів, — каже перший.

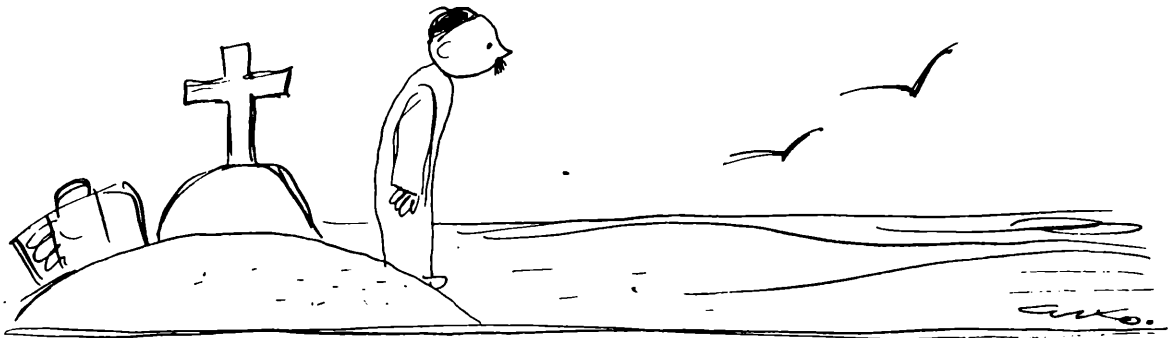
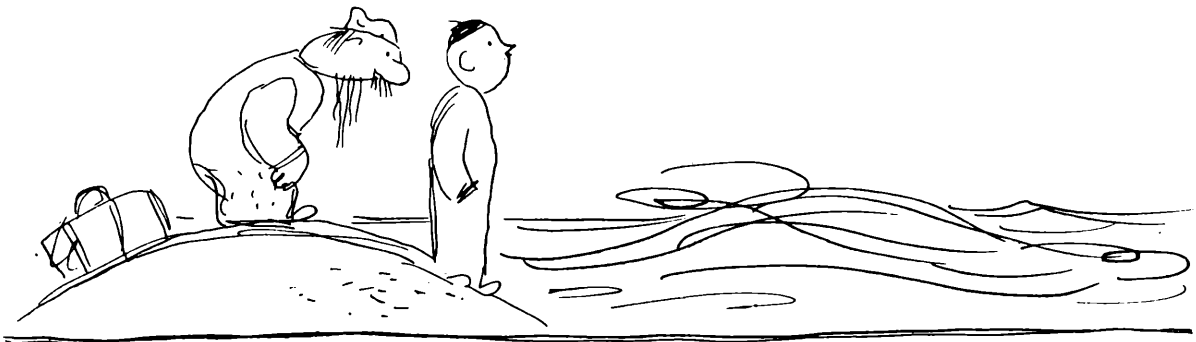
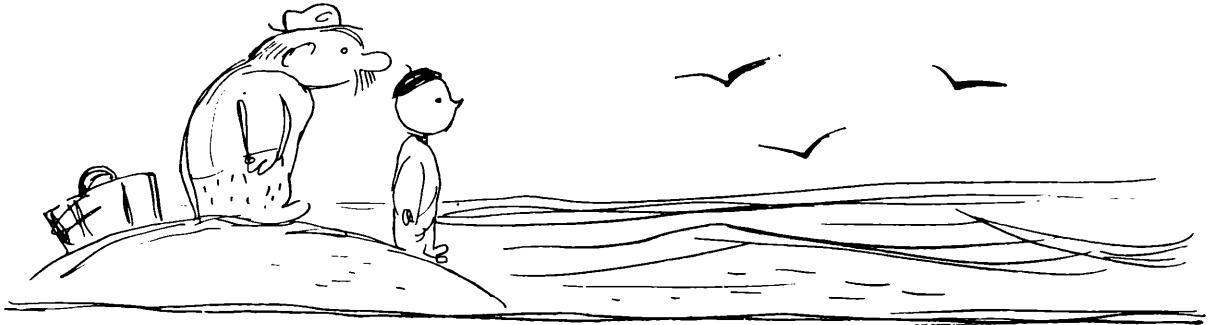
— Ну! Ви гадаєте, що ми не маємо своїх бандерівців?! — відповідає другий.

НА ЛІКАРСЬКІЙ КОМІСІЇ ПЕРЕД ВИЌЗДОМ ЗА ОКЕАН

— Цей діпіст зовсім здоровий!

Щось підозріле

ІСТОРІЯ ПРО БАТЬКА З СИНОМ, ЩО ЧЕКАЛИ НА ПЕРЕСЕЛЕНЧИЙ КОРАБЕЛЬ

„ПО-ВЧЕНОМУ”...

Так, так... наша молодь тепер дуже здемобілізована...
В нашому таборі провадять енкаведенцію фахових сил...
Микола записався на натуральні крусі...
В Лондоні політики не могли дійти до компромітації...
Оксана сіла біля фортепіано і вдарила кілька рекордів...
Европейський контингент дуже прагне миру...
Його жінка перейшла дуже важку репарацію...
Цей боксер вонітується в кожній ситуації...
Через упертість Молотова розбилась лондонська конкуренція...
Ромцьо щасливо закінчив на УВЕСІ перший силвестер...
Багато ДП живе ще не краватці...
СЕЛЕПКО АНГЛОЗОВСЬКИЙ

„Ти доведеш мене до руїни”, — сказала кам’яниця до бомби, що падала з літака.
„Нас тепер напевно повісять”, — шептали випрані сорочки.
„Тепер я собі закурю”, — сказав вітер і поніс по вулиці пилюку.
„Уважай! Він буде стріляти”, — попереджували симпатки свого воротаря.
„Маю цього доброго по самі вуха”, — сказав збанок з медом.
„Я цього не зношу”, — сказав когут, показуючи на яйце.
„Ох, як мене надули”, — подумала миляна банька і трісла...
„Як довго будуть мною ще товкти?” — думала ступа.
„Не натягайте мене так!” — просялася гума.
„Чого ж вони так чіпаються мене?” — подумав трамвай...
СЕЛЕПКО АНГЛОЗОВСЬКИЙ

ОБЕРЕЖНИЙ

— Чому цей магазинер завжди ходить без шапки?

— Бо знає приповідку, що „на злодієві шапка горить”.

ГОРЕ ТУРКІВ

— Співчуваю кожному туркові, що має гарем.

— Чому?

— Уяви собі, скільки він має тещ!

НА ВУЛИЦІ

Одноокий до горбатого: Так рано, а ти вже з пакунком?

Горбатий до одноокого: Мусить бути дуже рано, коли ти тільки одне око розплющив.

З ТАБОРУ

— В нашому бльоці зробили центральне палення.

— А то ж як?

— Управа звезла до одного льоху вугілля, а ми всі потрохи підкрадаємо.

Їхав поїздом Хрущов,
Поїзд мчав, рівно йшов,
А колеса:
Хру-хрущов,
Хру-хрущов,
Хру-хрущов!
Єдем з Києва во Львов
С Києва во Львов!

Раптом стоп! Що за біс?
Зупинився паровіз.
Це корова без страху
Стала мрійно на шляху
І до паровоза:
„Му!
Му-у
Му-у!”

Не поїде паровіз.
Машиніст на рейки зліз.
Узяла його вже злість!
Тягне красу він за хвіст,
Просить, лає, аж зіпрів,
Втомлений, нарешті сів.

Знервувався сам Хрущов
До корови підійшов:
„Геть, а то в колхоз візьму!”
А корова: „Му-у?” ...
І відразу з рейок плиг,
Так, що й слід по ній застиг!
БАБАЙ

ПОМИЛИВСЯ

Ввечорі, повертаючися з праці,
колхозник переїздить місток через
Рось. Дивиться, внизу щось пир-
скає і бовтається в воді. Хоч вже
й пізно, але він зупинив волів і збіг
таки до берега. Під самим мостом
хтось потопав.

— Яка тебе лиха година занесла
під самий міст? — здивувався кол-
хозник і швиденько простяг пото-
паючому пужално. Той ухопився за
нього обома руками і так видряпав-
ся на берег. Не вірячи в те, що під
ногами вже тверда земля, і клаца-
ючи зубами від холоду, перелякано
позирив нещасний на воду.

— Чоловіче добрий! — каже. —
що хочеш проси в мене за таку
послугу.

— А що ж ти за птиця така, що
в тебе можна просити що б хотів?
— поцікавився чоловік.

— Та я... Калінін...

— Е-с-е-е, — злякався дядько. —
то ви знаєте що, товаришу Калінін.
— нічого мені не треба, тільки мов-
чіть і нікому не кажіть про те, що
я врятував вас від смерті, бо наші
колхозники як довідаються про це,
то поб'ють мене.

Хай живе товариш Сталін...!

ПРИКАЗКИ

Смерть ворогам! — а з собою самі
собі дамо раду.

Де двоє б'ються, там третій також
щось обірве.

Де згода в сімействі, там завжди
дідка наднесе.

Здоров'я і хворому не зашкодить.

Партії — це зло велике, єдина
партія — найбільше.

Смерть не страшна: коли вона
прийде, то вас уже і так нема.

РОМАНТИКА

Місяшного вечора на лавці в пар-
ку сидить пара закоханих.

Вона: Ах, подивися! Падає зірка!
Чи ти нічого собі не бажаєш, щоб
сповнилося?

Він: Я вже собі побажав.

Вона: Ну, так чому ж ти сидиш,
як камінний?...

В ВІЙСЬКОВІЙ ЛІКАРНІ

— Пане майор, голову слухня-
но що той симулянт з 5-ої кім-
нати вже помер.

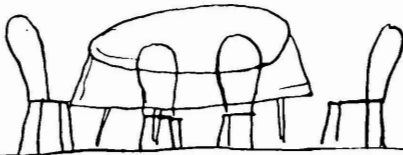
ДУМКИ

— Емігранти — це такі люди, що
втратили все, крім рідної вимови
чужих слів.

КОНФЕРЕНЦІЯ КРУГЛОГО СТОЛА

Бандерівці

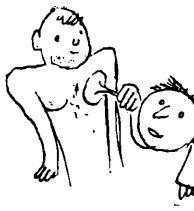

і

Мельниківці

при спільних нарадах

ДОРОЕ МЕДИЦИНИ

Чого ви в мене вмовляєте, як в жида хворобу, що таборовий лікар має легку службу?

Я вам зараз доведу, що вона зовсім нелегка!

... Живе в нашому таборі такий собі пан Моргунець. А, Моргунець, скажете, це той... комбінатор?... Той самий.

Раз якось, ще на весну, випав на нього шарварок — різати дрова. Згорбився дядько в три погібелі, смаує до лікарні. Кашляє, стогне...

— Пане докторе, — лебедить, — що це за напасть така, мене займають до дров, а я хвора людина! Тут мене болить, там пече, а там коле, придивіться добре, може з дурнички я став членом братства ім. Роберта Коха?...

Обстукали дядька, обслушали, обмалювали, зміряли температуру — та ні, кажуть, добродію, вам, славити Бога, нічого не хвибує, груди — як дзвін, серце — як мотор і взагалі всі органи першорядної якості, гріх і сміх признати вас хворим.

Тут наш пан Моргунець як розсердиться, як розгарячиться:

— Що це ви мене попід пахи термометром лоскочете? А коли в мені ще теліпається пучка духу, то я мушу її зараз із себе виперти!? То я дрова, то я скажу себе репатріює своє здоров'я надиривати?... Панове, коли мені приїде охота різати дрова, то я скажу себе репатріювати і поїду на Сибір, там трохи вищі сосни ростуть, як тут, а ви не летіть на моє здоров'я, бо я на ваше не лечу, отих — панів референтів і підреферентів, що пухнуть з лінивства по канцеляріях, переженіть трохи, хай провітраться, а до мене вам зась! Ви знаєте, хто я є?...

І пан Моргунець виголосив у темпераментному тоні обширну доповідь про те, хто він є і хто він був, з'ясував своє серцеве відношення до Неньки-України, докладно вирахував, скільки разів він помирав за ідею, скільки страждав і мучився... —

Кінець-кінцем — лікар махнув рукою.

Написав: хворий.

... Та не минув тиждень — трубить таборове радіо, що американцям треба сильних, здорових мужчин до праці в магазинах. А там, само-собой, і платня, добірний віктунук, цигарки, додатковий приділ...

Перший, хто задиханий, спітнілий причвалав гальпом до лікарських оглядин — був наш пан Моргунець.

Лікар витріщив очі:

— А то як, пане Моргунець, таж ми вас признали хворим?...

— Та смійтеся з того, пане докторе, я здоровий, як бик! Подивіться на ці мускули, як у Гаркавенка, що?

— Добре, добре, — каже лікар, — алеж так не можна: або ви хворі, або здорові, я мушу це віднотувати у вашій картотеці!

Го, го, тут наш пан Моргунець як підійме крик!

— Панове, що це є?! Чоловік має пару здорових рук, хоче власною працею заробити собі на прожиток, а ви йому не даєте? А по якого дідька лабатового я сюди приїхав — гнити, киснути в таборовому багні і дивитися на те, що Унрі з носа капне? Панове, ви зі мною не жартуйте, я знаю, де пошукати свого права: до Сіайсі я завжди потраплю!

Лікар махнув рукою.

Написав — здоровий.

... І пан Моргунець взявся до праці в американському магазині... І то так щиро, так сердечно до тієї праці взявся, що через місяць вже його викинули і трохи не замкнули до криміналу! А скільки продуктів сконфіскували в мешканні, про те і не згадуємо, щоб не ранили наболілої душі... Скінчилося все: — марципани, хліб із розинками, помаранчі, цигарки... Стало круто... Що ж наш пан Моргунець робить? Знову горбиться в три погібелі, йде до лікарні.

— Ну, що з вами, пане Моргунець? — питає лікар.

— Біда, пане докторе! — стогне сіромаха. — Чи не обірвав я собі щось у середині на тій роботі? Раз привезло авто десять бочок смальцю, я шарпнув одну прихапцем, а тепер — чую... Ой, чуно!... Он, люди їдуть за море, а куди мені з таким паршивим здоров'ям! Віддав — таки приїдеться між німотою пропадати! —

Оглянув його лікар, пересвітлив — нічого, все в порядку...

— Та що мені за потіха, що в порядку — каже пан Моргунець. — Пане докторе, знаєте що, поговорім так по-душам... Чи воно в порядку, чи не в порядку, а ви мені напишіть — хворобивий приділ! Що вам то шкодить, один більше, один менше; чи ви своє даєте, з власної комори?

Лікар зідхнув і махнув рукою... Дістав пан Моргунець приділ для хворих, вагітних і кормлячих жінок...

... А тоді саме почалася бельгійська гарячка... Ну, на тую Бельгію всі маркиранти гострили зуби! Бо наш русин завжди хитрий, калькує собі так: пишуть до копальні, хай їм буде до копальні, а там на місці вже якось Бозя дасть, треба так комбінувати, щоб і не наробився і з порожніми руками не приїхав. А в найгіршому випадку — ноги на плечі — і ходу!

Очевидячки, пан Моргунець зголосився перший!

— На маеш! Він знов здоровий! — здивувався лікар.

— Ще й який, пане докторе, ще й який! Іду! Не тільки світа, що в Ді-пі лягрі! Ніби — що я тут висиджу? Буду чекати аж прийдуть башлаки і мене повісять? Стільки тікав, щоб накінець попасти в зуби сатані? Нема дурних! Іду, пишть! —

— Ідьте, ідьте — дораджує йому лікар, а сам міркує: їдь, заразо, в трясця, хай тебе не бачу, вступиш з табору, може буду мати трохи спокою.

... Дарма, дарма!... Бо наш пан Моргунець як скоро поїхав, так скоро вернувся назад. Вугільного пилу і не понюхав! Відсидів приписово своїх три місяці в карцері і припер до табору. І то просто до лікарні! І то з галасом і криком:

— Панове, що це є? Чи ви лікарі чи коновали? Вам собак лупити, а не людей лікувати! То ви мене, немичну людину, запродали капіталістам, запакували до копальні, дві тисячі метрів під землю, щоб я там здох, світа божого не побачивши? То ви такі українці? Маєте ви совість, маєте Бога в серці?!

І серед того всього галасу — раптом зложився, як сцизорик, і лагідненько просить:

— Докторцю, дайте мені назад мій хворобивий приділ... —

... Ну, тут уже наш лікар вийшов із себе! Зблід, позеленів, вискочив з-поза бюрка — як ухопить Моргунца за обшивку, та як жбурне за двері, то той полетів стрімголов аж під гінекологію!

Та що з того, що полетів?... При цій нагоді сам лікар так поденерувався, що його вхопив серцевий приступ і ледве бідолашного сестри відтерли... Тепер лежить у німецькій лікарні. Кажуть — ще один такий приступ — і хлопа нема!...

А ви кажете — легка служба!

Ну?...

Ікер

ОПТИМІСТ І ПЕСИМІСТ

Оптиміст: Підемо з торбами...

Песиміст: Добре, але до кого?

Один добродій зустрічає на вулиці знайомого, який несе під пахвою цеглу.

— Ви куди з цією цеглою?

— Хочу продати кам'яницю, а це (показує на цеглу) — зразок.

У ШКОЛИ

— По чому ти, Івасику, пізнаєш на молонку, що це українець?

— Бо він босий, просу пані.

СКРИНІНГ

— Що б ви робили, коли б вам дано лише дві можливості: або їхати додому, або лишитися в Німеччині?

— Я б шукав третю можливість.

ДОБРОДІЙНІСТЬ

На вулицях Мюнхену збирають на фонд „для занепалих дівчат”. Коли до Х підходить якийсь старший пан із карнавкою і просить пожертви, пан Х холодно відповідає:

— Не маю до вас довір'я. Даю безпосередньо...

Іван Манило: Байкою ми захоплені, а особливо її закінченням:

„Стовп — високий аж до неба,

А дурний такий, як треба!”

І. Гайдай: Дякуємо, дещо використовуємо.

Гур-Гур: Розраховуємо тільки на першорядний матеріал.

Максим Гуля: Дещо використовуємо. Вашій співпраці будемо раді.

Селепко А.: Дуже дякуємо, присилайте!

О. К.: Питаєтесь, куди найбільше наші емігрують? Думаємо, що на Функкасерне.

Цабе: Правда, завданням кожного гумористичного журналу є пердрукувати старі дотепи, але Ваші таки за надто старезні.

М. О., Регенсбург: Сталін, на жаль, ще не помер. Для випивки пошукайте собі іншу нагоду.

І. М., Авсбург: На Ваших віршах слідний вплив В. Чапленка. Всі пішли до коша.

ЗГОЛОШЕННЯ

У зв'язку з браком паперу, журнал „Сьогодні” перейменується на „Завтра”.

Редакція

Заміняю великий апетит на малий.

Діпіст

Посаду міністра хліборобства прийму при котромусь із українських урядів. Зголошення під **Олесь Бабій, „Жнива”**.

Оженюся з панною, моральною, побожною, несьогоднішніх засад, яка має не більше, як одну дитину. — Зголошення під „**Мораліст**”.

Оженюся з кожною панною, українкою з Америки, яка пришле мені „афідавіт”. Першість мають незаміжні. „**Вискринінгований**”

Критик проф. В. де Ржавин приймає замовлення на прихильні рецензії. Епітети „геніяльний”, „непервершений”, „видатний” і т. п. за окремим зговоренням. Негрошовиті початківці і продовжувачі неокласичного стилю дістають спеціальну знижку. Детальні інформації — в К. Рпті, уповаженого проф. В. де Ржавином на Баварію.

Хто вкаже мені дорогу? Зголошення під „**Блискуче самітний**”.

Афідавіти на родину виробляю. Зголошення під „**Безробітний урядник УНРРА**”!

Шукаю вчорашнього дня. — „**Наївний**”.

Втекла моя жінка. Того, з ким вона втекла, прошу зголоситись по нагороду. — „**Щасливий чоловік**”

Мосяжні рурки куплю в зв'язку з виїздом до Канади на „бурякову кампанію”. — **Берхтесгаденець**.

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору
і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колегія
Адреса Редакції і Адміністрації
MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C” 11/52
Germany

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника —10 дол.
¼ річна передплата —.50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країн

¼ річна передплата —.50 дол.
за біжучим курсом американського долара.

Шукаємо кольпортерів на Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конта, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

КОНКУРС КРАСИ

ЕВРОПЕЙСЬКІ ДЕРЖАВИ ВИБИРАЮТЬ МІС ЕВРОПУ НА 1948 РІК